

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-11-18)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-11-18)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 251. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000217.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Marie til Ernst Trier.
Dalum, 18. nvbr. 1866.*

... I går læste jeg beretningen om det sidste vennemøde, udgivet af Køster. Jeg var så glad ved at læse den, for jeg havde i grunden hørt så lidt om mødet, fordi alle mennesker sagde: »Ja, vi behøver jo ikke at fortælle Dem noget om vennemødet, da De naturligvis har det på første hånd fra Deres kæreste« ... Jeg tav stille men fik på den måde altså ikke noget at høre hverken fra den ene eller den anden ...

Noget af det, der i beretningen mest glædede mig at læse, var Kolds fortælling om sit levnedsløb. Hvor det dog var forunderligt! og så udmærket fortalt. Der var især en ting deri, som underlig slog mig, fordi jeg s. 252 følte, det var gået mig på lignende måde som ham; det er dér, hvor han fortæller, at han følte sig så mismodig og bedrøvet, og at hans fader da køber et ur til 12 rdlr. og forærer ham. Han følte da så tydeligt, at der skulde noget andet til for at opmuntre ham; men den gang vidste han ikke, hvad det var.

Men så kom Peder Larsen og fortalte ham, at Gud elskede ham. Det havde han aldrig før tænkt på. Han havde hidtil altid tænkt sig Gud som en stræng dommer, en skolemester, der bestandig kun lurede på lejlighed til at give ham en »dygtig ørefigen« ... Da vågnede hans mod igen, ... ja, han blev så glad, at han »ikke vidste, hvilket ben han skulde stå på«, men måtte skynde sig ud at fortælle sine venner den mageløse nyhed ...

Jeg synes, hans beskrivelse af den glæde, han da følte, er så yndigt og naturligt fortalt, og jeg kunde så levende sætte mig i hans sted, fordi jeg netop selv har oplevet den samme glæde. Jeg har også en gang betragtet Vorherre som en stræng »politimester«, for hvem jeg ikke turde slå øjnene op, og som jeg gik af vejen for og følte en stor skræk for. Jeg var bange for, at han vogtede på et hvert af mine fejltrin for at kunne »give mig en anmærkning til på den sorte tavle«. Men så kom der en dag, da også jeg fik at vide, at Gud elskede mig, at jeg turde betragte ham som min fader, hvem jeg uden frygt kunde gå til uden at være bange for at blive stødt tilbage med kulde; men at jeg derimod turde bede til ham med håb om, at han vilde høre min bøn for Jesu skyld.

Jeg véd slet ikke, hvordan jeg skal kunne takke nok for al den nåde, som er vist imod mig; jeg synes, aldrig jeg vil kunne frembære min tak på den rette måde. Men Vorherre, som kan læse i hjærterne, han ser jo også ind i mit hjærte og ser, hvor fuldt det er af taknemmelighed imod ham ...